

Na vernisáž navazovalo ve dnech 13. a 14. června 2000 odborné kolokvium k restaurování zámeckého parku ve Vrchotových Janovicích, které uspořádaly Národní muzeum, Státní ústav památkové péče v Praze a Adalbert Stifter Verein v Mnichově. *Helga Turková*

Parníkem po Praze, 135 let historie Pražské paroplavební společnosti

19. června – 30. září 2000,
Národní muzeum Praha

Výstava byla věnovaná prezentaci dlouhodobé tradice osobní lodní dopravy v Praze a 135leté historii Pražské paroplavební společnosti (PPS).

Řeka Vltava ovlivňovala život v Praze od nejstarších dob. Významnou epizodu znamenala paroplavba; měnil se charakter vltavských nábřeží i životní styl obyvatel města. Parníky a osobní lodní doprava patří k Praze již od 40. let 19. století a dodnes je součástí historického koloritu města.

První úspěšný pokus zavést v Praze osobní lodní dopravy je spojen se založením Pražské paroplavební společnosti (PPS) v roce 1865. Tento podnik iniciovala skupina pražských „přátel pokroku“ vedená obchodníkem se dřevem a pozdějším primátorem města – Františkem Dittrichem. První parník „Praha“ společnost získala už v roce 1865, další parník „Vyšehrad“ následoval o rok později. Od konce 80. let 19. století PPS vlastnila už poměrně velký lodní park, který postupně rozšiřovala. Jádro současného lodního parku však tvoří osobní motorové lodě.

Pražská paroplavební společnost byla prvním výhradně českým podnikem v lodní dopravě na českém území.

Vděčíme jí z velké části i za vznik české plavební terminologie a českého technického názvosloví v oblasti stavby a oprav lodí.

Společnost je po období, kdy podíl získal stát a patřila i Dopravnímu podniku hl. města Prahy, znovu od roku 1992 soukromým podnikem. Rostoucí zájem turistů o návštěvu Prahy přinesl i nebývalý rozvoj osobní lodní dopravy, rozšířil se okruh plaveb po Praze, zlepšila se kvalita služeb na osobních lodích.

Výstava, věnovaná 135leté historii PPS byla prezentací dlouhodobé a zavedené tradice osobní lodní dopravy v Čechách. *Vendula Segerová*

Z Čech až na konec světa

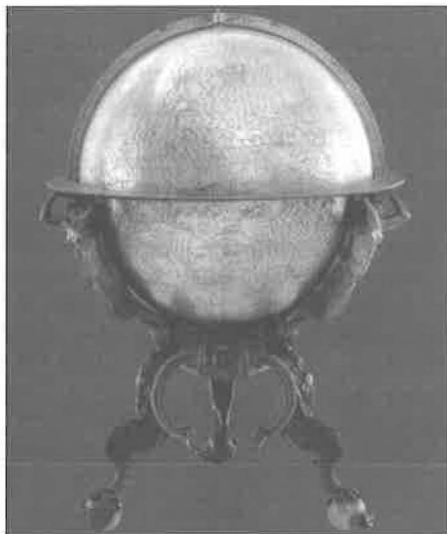
28. 10. 1999 – 26. 3. 2000,
Národní muzeum Praha

Výstava z Čech až na konec světa byla věnovaná cestám slavných i méně známých Čechů, kteří část života pobývali v cizině a o svém pobytu zanechali svědectví prostřednictvím cestopisu nebo sbírek.

Během historie se měnily i důvody, které v těchto případech k cestování vedly. Úvodní vitrína výstavy připomínala období křížových výprav, diplomatických misí. S tureckým poselstvem císaře Rudolfa II. seznamovaly cestopisy nebo vyprávění přímých účastníků.

Osudy Jana Ámose Komenského a Václava Hollara svědčí i o nedobrovolném cestování do exilu. V 17. a 18. století se do vzdálených zemí vydávaly také desítky misionářů.

Vojtu Náprstka přivedla do zahraničí, respektive do exilu, jeho politická činnost v roce 1848. Před zatčením utekl do Ameriky a za svůj desetiletý pobyt zde nashromáždil sbírku, která se



později stala základem sbírek muzea nesoucího jeho jméno.

Jméno Emila Holuba se již stalo synonymem pro českého cestovatele. Z dalších cestovatelů výstava připomněla: Josefa Kořenského a Stanka Enrique Vráze, kteří svými sběry obohatili nejen sbírky etnografické, ale i přírodovědecké, Otakara Feistmantela, Julia Zeyera. Dále byl zmíněn kapitán fragaty středo-mořského loďstva Rakouska-Uherska Karel z Adamovičů; hospodář misijní stanice na úbočí Kilimandžára Martin z Lány; lovec, průvodce „safari“ výprav do severní a východní Afriky Bedřich Machulka. Nebyly opomenuty ani proslavené cesty Hanzelky a Zikmunda.

Všichni jmenovaní mají jedno společné – jejich zážitky a vzpomínky na daleké cesty se nám připomněly při pohledu na sbírky, které z nich přivezli a které nám k prohlédnutí umožnila výstava „Z Čech až na konec světa“.

Vendula Segerová

Pražská ulice včera a dnes

16. 6. – 29. 10. 2000, Národní muzeum

Pražská ulice je místo, kde denně pobýváme a mnohdy si ani neuvědomujeme, kolika ulicemi procházíme a jak vypadají. Bereme je jako něco samozřejmého. Každý, kdo někdy opustil své bydliště, využil, aniž si to možná uvědomil, služeb ulice. Ulice by nám měla ulehčit a zpříjemnit chůzi i pobyt svým povrchem, čistotou, případně i osvěžující zelení, měla by být bezpečně osvětlená, čitelně označená a může nás informovat také o zajímavých akcích, které se v městě konají. Toto vše, pokud to bezchybně slouží, bereme jako běžnou věc a dostatečně si vše uvědomujeme většinou teprve tehdy, když se objeví nějaké překážky v našem pohybu, nedostatky či dokonce havárie. Život na ulici a jeho uspořádání jsou dnes součástí života celého organismu města. Představitelé města se již v minulosti (stejně jako dnes) zabývali řešením jednotlivých problémů, a to prostřednictvím jak komunálních, tak i soukromých zdrojů.

Od konce roku 1989 prodělala naše

